

Arrest

nr. 152 970 van 21 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 26 september 2014, in zijn hoedanigheid van ascendent van zijn Nederlandse minderjarige dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 18 maart 2015 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 26 maart 2015 ter kennis worden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.09.2014 werd ingediend door:

Naam: [H.]

Voornaam: [A.]

Nationaliteit: Afghanistan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Echter, er dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen verblijfsrecht kan verwerven overeenkomstig artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'als familie van de burger van de Unie worden beschouwd: (...) de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, §4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt'.

Artikel 40, §4, eerste lid, 2° stelt dat de bedoelde burger van de Europese Unie 'hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen - en verkrijgen - als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Echter, dit is niet het geval. De referentiepersoon heeft automatisch het verblijfsrecht in België bekomen, op basis van verwantschap met de moeder die houder is van het verblijfsrecht in België.

Bijgevolg kan betrokkene zich ook niet bij de referentiepersoon voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 5° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1, 2° van de wet van 15.12.1980 'legaal verblijf in België is verstreken.'

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en als beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"In de bestreden beslissing weigert verwerende partij het verblijf aan verzoeker omdat zijn dochtertje, de referentiepersoon, niet is ingeschreven als 'houder van voldoende bestaansmiddelen'. Verwerende partij is van mening dat daarom niet is voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 bepaalt dat "[a]ls familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt."

Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. regelt dus het recht op gezinshereniging voor een ouder van een minderjarige Unieburger. Dit recht geldt enkel wanneer het kind ten laste is van de ouder en wanneer de ouder over het hoedrecht beschikt.

Deze bepaling, op basis waarvan verzoeker inderdaad de aanvraag tot gezinshereniging met zijn dochtertje indiende, verwijst dus naar artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Vw. Artikel 40, §4 Vw. Dit artikel bepaalt in welke hoedanigheden een Unieburger recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden. Onder 2° lezen we: “hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.” Dit betreft de hoedanigheid van ‘houder van voldoende bestaansmiddelen’ of ‘niet-economisch actieve Unieburger’.

De referentiepersoon, het minderjarig kind, moet dus over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden en een ziekteverzekering.

In casu werd bij de aanvraag van verzoeker het bewijs geleverd dat het dochtertje over voldoende bestaansmiddelen beschikt door de loonfiches van haar moeder, mevrouw [M. S.], voor te leggen. De Vreemdelingenwet vereist immers dat de referentiepersoon in België verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen om te garanderen dat hij ten laste zou vallen van de openbare overheden. De herkomst van deze bestaansmiddelen is hierbij niet van belang.

Verzoeker meende aan deze voorwaarde te hebben voldaan door het voorleggen van de loonfiches van zijn partner, die instaat voor de bestaansmiddelen van hun dochtertje. Uit deze documenten blijkt duidelijk dat verzoekers dochtertje over voldoende bestaansmiddelen beschikt om niet ten laste te vallen van de openbare overheden.

Verwerende partij meent echter dat de referentiepersoon niet is ingeschreven als “houder van voldoende bestaansmiddelen”. Verwerende partij wijst hiervoor op de verwijzing naar artikel 40, § 4, eerste lid 2° Vw. in artikel 40bis, § 2, 5° Vw. en stelt: “Concreet houdt dit in dat de referentiepersoon, zijnde de minderjarige burger van de Europese Unie, zelf het verblijfsrecht moet aanvragen – en verkrijgen – als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.”

Omdat verzoekers dochtertje dus niet formeel is ingeschreven op grond van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. wordt het verblijf aan zijn vader geweigerd. Verzoeker meent dat dit een té strenge interpretatie is van de Vreemdelingenwet, in het bijzonder artikel 40bis, § 2, 5° Vw. Verzoeker heeft immers duidelijk aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om niet ten laste te vallen van de Belgische openbare overheden. Bijgevolg is aan de ratio legis voldaan.

Artikel 40bis, § 2, 5° Vw. werd ingevoerd door de Wet van 19 maart 2014. [Wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, BS 5 mei 2014.] Met deze wetswijziging werd artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aangepast om tegemoet te komen aan de rechtspraak van het Hof van Justitie, meer bepaald het Chen-arrest. [HvJ 19 oktober 2004, C-200/02, Zu en Chen, Jur. 2004, I-9925.] Dit lezen we in de parlementaire voorbereiding:

“Artikel 16 wil de les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht bekrachtigen. In het kader van latere zaken werd trouwens meermaals aan deze les herinnerd

(zie met name arrest van 8 november 2012, lida, C-40/11, punten 55 en 69 evenals het arrest van 10 oktober 2013, “Alopka”, C-86/12, punt 29).

In zijn “Chen”-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.

Bijgevolg moeten de lidstaten de ouder die een onderdaan van een derde staat is en wiens kind zich in een dergelijke situatie bevindt toestaan om met zijn kind op hun grondgebied te verblijven. Het doel is het nuttig effect van de rechten die verbonden zijn met het Europees burgerschap van het minderjarig kind te garanderen, in het bijzonder het recht op vrij verkeer waarvan hij krachtens artikel 21 van het VWEU geniet (zie arrest “Zu en Chen”, punten 45 en 46).

In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt.

Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt een beroep kunnen doen op een recht op verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.” [Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/001, 16-17.]

“Ook de besluiten van het arrest-Chen van het Europees Hof van Justitie worden in de wet opgenomen. De ouder van een kind dat een EU-burger is en zich in een andere lidstaat bevindt, kan voortaan ook een recht op verblijf in die lidstaat invoeren. Deze ouder dient echter daarvoor over toereikende bestaansmiddelen voor zichzelf en het kind te beschikken, en over een ziektekostenverzekering. Ook een dergelijk geval werd tot dusver geregeld via het artikel 9 of 9bis van de vreemdelingenwet.” [Parl. St. Kamer 2013-14, nr. 3239/003, 4.]

Hieruit blijkt duidelijk dat de Belgische wetgever, in navolging van het Hof van Justitie, een recht op verblijf toekent aan de ouder van een minderjarige Unieburger, op voorwaarde dat deze laatste voldoende bestaansmiddelen heeft om niet ten laste te vallen van de openbare overheden en over een ziektekostenverzekering beschikt. Het doel hiervan is de minderjarige Unieburger van zijn rechten verbonden aan het Unieburgerschap te kunnen laten genieten. Om het recht op vrij verkeer en verblijf aan de Unieburger te garanderen, is het immers noodzakelijk dit recht ook toe te kennen aan de ouder. Voordien was dit recht niet geregeld en kon een ouder van een Unieburger, zoals gesteld in de voorbereidende werken, enkel een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis aanvragen. Dit was echter niet conform de interpretatie die het Hof van Justitie aan de Burgerschapsrichtlijn [Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.] gaf in het Chen-arrest. Daarom voerde de Belgische wetgever een artikel 40bis, § 2, 5° aan de Vreemdelingenwet toe. Sindsdien heeft de ouder van een minderjarige Unieburger een volwaardig recht op gezinshereniging.

Door artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet zo te interpreteren dat deze bepaling enkel een recht op gezinshereniging zou toekennen aan de ouder van een Unieburger die formeel staat ingeschreven als ‘houder van voldoende bestaansmiddelen’, miskent verwerende partij de ratio legis van deze bepaling.

In casu wordt het verblijf aan verzoeker geweigerd omdat zijn dochtertje niet officieel staat ingeschreven in België als “houder van voldoende bestaansmiddelen”, hoewel dit bewijs wél werd voorgelegd bij de aanvraag.

Dit betreft een té strikte interpretatie van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. omdat dergelijke interpretatie niet te rijmen valt met het doel van de bepaling, nl. de omzetting van de rechtspraak in het Chen-arrest.

Dat verwerende partij door dergelijke rigide en té letterlijke interpretatie van de Vreemdelingenwet teruggrijpt naar een oude situatie waarvan de wetgever oordeelde dat deze moest worden aangepast, blijkt des te meer uit de telefonische toelichting die verwerende partij gaf aan de raadsman van verzoeker in een gelijkaardig dossier. Op 12 januari jl. deelde verwerende partij mee dat verzoeker een aanvraag 9bis moet indienen met verwijzing naar het Chen-arrest. Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, is dit nu exact de situatie waaraan de wetgever met de invoering van artikel 40bis, § 2, 5° Vw. heeft willen verhelpen.

Gezien de té nauwe en verkeerde interpretatie van de Vreemdelingenwet, schendt verwerende partij de relevante bepaling en de motiveringsplicht, die haar oplegt elke beslissing op afdoende, juridisch en feitelijk correcte manier te motiveren. Hiermee heeft zij duidelijk onzorgvuldig gehandeld. Daarom moet de bestreden beslissing vernietigd worden.”

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

De bestreden beslissing maakt melding van volgende elementen:

[...]

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de de

beslissing heeft genomen na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekende partij haar concrete situatie.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker een aanvraag van een verklaring van inschrijving heeft ingediend, als vader van een minderjarige Unieburger, in toepassing van artikel 40bis, §2, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Vermits de dochter van verzoekende partij geen verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen heeft aangevraagd en verkregen en dus niet aan de wettelijk gestelde voorwaarden voldoet, kan verzoekende partij uiteraard ook geen verblijfsrecht aan haar ontleen, nu zij niet kan worden beschouwd als een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij ontkent dit ook niet. Verzoekende partij erkent integendeel uitdrukkelijk in het inleidend verzoekschrift dat de bestreden beslissing overeenstemt met de inhoud van de wet.

Verzoekende partij meent evenwel dat de wet te formalistisch wordt toegepast, en stelt dat het aan de gemachtigde van de Staatssecretaris zou toekomen om – in het kader van de vestigingsaanvraag van verzoekende partij – ook te onderzoeken of de minderjarige referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, in functie van de voorgelegde bewijsstukken.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins heeft uitgesloten dat verzoekende partij zich vestigt bij zijn dochter. De dochter dient daartoe evenwel eerst een verblijfsrecht aan te vragen als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

Een vestigingsaanvraag ingediend door verzoekende partij, kan evident niet zonder meer worden gelijkgeschakeld of ontdubbeld tot een bijkomende vestigingsaanvraag van de minderjarige dochter.

Er is in die zin geen zin van overdreven formalisme, maar wel van een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen zoals vervat in art. 40bis, § 2 Vreemdelingenwet.

Zie ter zake:

‘Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 juni 2014 een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart indiende als familielid van een burger van de Unie, dit in zijn hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van zijn Nederlandse dochter, geboren op 23 augustus 2012 in België. Ze is het gemeenschappelijk kind van verzoeker en zijn Nederlandse partner, met wie hij op 15 april 2013 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgesloten. Zijn Nederlandse partner verblijft sedert 4 juni 2010 in België en verwierf op 11 oktober 2011 een E-kaart, geldig tot 27 september 2016. Uit een aanvulling van het administratief dossier, meer bepaald een uittreksel uit het Rijksregister dat aan tegensprekelijke debatten werd onderworpen ter terechtzitting, blijkt dat verzoekers dochter op 14 september 2012 een ‘IK Kid’ kreeg uitgereikt en dat volgt uit haar statuut als gezinslid van verzoekers Nederlandse partner.

Verzoeker verwondert zich in zijn verzoekschrift over de verwijzing in de bestreden bijlage 20 naar artikel 40bis, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet maar de Raad kan slechts vaststellen dat dit de toepassing vormt van de (...) aangehaalde wettelijke bepaling die duidelijk stelt dat gezinshereniging mogelijk is met een minderjarige Unieburger, “bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°”. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers dochter als minderjarige burger van de Europese Unie een verblijfsrecht heeft aangevraagd of reeds verworven heeft als beschikker van voldoende bestaansmiddelen.’ (R.v.V. nr. 143.462 van 16 april 2015)

Waar verzoekende partij voorhoudt dat uit de voorbereidende werken iets anders zou blijken, laat verweerder gelden dat dergelijke interpretatie ingaat tegen de letterlijke bewoordingen van art. 40bis, § 2, 5° Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij uit klaarblijkelijk kritiek op de inhoud van art. 40bis, § 2, 5° Vreemdelingenwet (waar zij stelt dat door de wetgever op een niet efficiënte wijze tegemoet zou zijn gekomen aan het arrest Chen), maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om van deze wetskritiek kennis te nemen en er zich over uit te spreken.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar het arrest Zu en Chen van het Hof van Justitie, laat verweerder het volgende gelden.

De omstandigheden die aan de oorsprong liggen van dit arrest zijn anders dan deze die aan de grondslag liggen van onderhavige procedure.

Vooreerst weze het opgemerkt dat in het arrest Zu en Chen de aanvraag gezinshereniging werd ingediend in functie van een minderjarig kind dat zich samen met haar Chinese moeder in het Verenigd Koninkrijk wilde vestigen. Met betrekking tot het verblijfsrecht van het minderjarig kind werd door het Hof geoordeeld dat dit kind zich mocht beroepen op de door haar moeder ter beschikking

gestelde bestaansmiddelen. Daarnaast werd met betrekking tot het verblijfsrecht van de Chinese moeder geoordeeld:

“Indien daarentegen de ouder, onderdaan van een lidstaat of een derde staat, die daadwerkelijk zorgt voor een kind waaraan artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een verblijfsrecht toekennen, niet werd toegestaan met dit kind in de lidstaat van ontvangst te verblijven, zou zulks het verblijfsrecht van het kind ieder nuttig effect ontnemen. Het is immers duidelijk dat het genot van het verblijfsrecht door een kind van jonge leeftijd noodzakelijkerwijs impliceert dat dit kind het recht heeft om te worden begeleid door de persoon die er daadwerkelijk voor zorgt, en dientengevolge dat deze persoon gedurende dat verblijf bij het kind in de lidstaat van ontvangst kan wonen (zie mutatis mutandis met betrekking tot artikel 12 van verordening nr. 1612/68, arrest Baumbast en R, reeds aangehaald, punten 71-75).

Om deze enkele reden moet worden geantwoord dat wanneer, zoals in het hoofdgeding, artikel 18 EG en richtlijn 90/364 een recht om voor onbepaalde tijd op het grondgebied van de ontvangende lidstaat te verblijven verlenen aan de minderjarige van jonge leeftijd die onderdaan is van een andere lidstaat, deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor deze onderdaan zorgt, toestaan om met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven.”

Terwijl de dochter van de verzoekende partij een verblijfsrecht heeft bekomen in functie van haar moeder, en niet op grond van art. 18 EG en richtlijn 90/364.

Het verblijfsrecht werd aldus niet bekomen op grond van de richtlijn 90/364. Het arrest Zu en Chen kan in deze dan ook geen toepassing vinden.

Het weze nog benadrukt dat de motieven van de in casu bestreden beslissing een loutere toepassing vormen van het arrest Zu en Chen, zodat op generlei wijze kan worden geargumenteed dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Administratieve vereenvoudiging zou voorbijgaan aan de werkelijke doelstelling van voormeld arrest.

In de in casu bestreden beslissing werd immers vastgesteld dat de verzoekende partij geen verblijfsrecht heeft bekomen op grond van de vaststelling dat zij zou beschikken over regelmatige, toereikende en stabiele bestaansmiddelen, hetgeen ook in het arrest Zu en Chen als voorwaarde werd gesteld.

Het weze voorts vastgesteld dat de referentiepersoon op heden haar verblijfsrecht kan uitoefenen bij haar moeder, zodat aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon niet ieder nuttig effect wordt ontnomen doordat de aanvraag tot verkrijging van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van de verzoekende partij wordt geweigerd.

6/6

Het arrest Chen daarentegen voorzag in een verblijfsrecht voor de moeder (die de Chinese nationaliteit bezit), net omdat aan het kind de belangrijkste rechten die voortvloeien uit de status van de burger van de Unie zouden worden ontnomen bij het niet toekennen van een verblijfsrecht voor de moeder. Het kind zou hierbij immers worden verplicht de Europese Unie te verlaten, hoewel het over de nationaliteit van een lidstaat beschikt.

Zulks is in casu evenwel niet het geval, gelet op de aanwezigheid van de moeder die hier een verblijfsrecht geniet.

Verzoekende partij beperkt zich ertoe te verwijzen naar het vernoemde arrest, maar slaagt er niet in dit toe te passen op zijn zaak.

Het loutere feit dat verzoekende partij het oneens is met de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden ten aanzien van verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerkt, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

2.3.2. Verzoeker beriep zich ten opzichte van het bestuur op een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

[...]

5° de vader of de moeder van een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, voor zover de laatstgenoemde te zijnen laste is en hij daadwerkelijk over het hoederecht beschikt.”

Artikel 40bis, § 4 van Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

[...]

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij

[...]

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt”.

Verzoeker voert aan dat verweerder er onterecht is van uitgegaan dat de referentiepersoon in het kader van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, in casu zijn minderjarig kind, zelf het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet aanvragen en verkrijgen. Hij is van mening dat dit een te strikte interpretatie is van deze bepaling van de Vreemdelingenwet. Vervolgens betoogt verzoeker te voldoen aan alle wettelijke voorwaarden van artikel 40bis, § 2, 5° van de Vreemdelingenwet, waarbij hij benadrukt dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen gelet op de inkomsten uit tewerkstelling van diens moeder waardoor aan de ratio legis van voormelde wetbepaling is voldaan.

Verweerder stelt in zijn nota met opmerkingen dat de bestreden weigeringsbeslissing wel degelijk correct is gemotiveerd. Volgens verweerder moet het kind, opdat het in het kader van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet als referentiepersoon kan optreden, het verblijfsrecht hebben aangevraagd en verkregen als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in België. Verweerder is van mening dat de referentiepersoon niet is te beschouwen als *“een minderjarige burger van de Europese Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°”* van de Vreemdelingenwet en geeft aan dat verzoekers verblijfsaanvraag niet zonder meer kan worden gelijkgeschakeld met of ontdubbeld tot een bijkomende verblijfsaanvraag van de minderjarige dochter als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Hij stelt een correcte toepassing te hebben gemaakt van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er verder op dat verzoekers interpretatie van de parlementaire voorbereidingen ingaat tegen de letterlijke bewoordingen van de wet. Verweerder benadrukt verder ook

dat de omstandigheden zoals deze aan het arrest Zhu en Chen van het Hof van Justitie ten grondslag lagen, verschillen van deze die huidige zaak kenmerken, waarbij erop wordt gewezen dat in casu verzoekers minderjarige dochter een verblijfsrecht heeft verworven in functie van de moeder die in België verblijfsgerechtigd is en de thans bestreden weigeringsbeslissing aldus niet elk nuttig effect ontnemt aan het verblijfsrecht van de referentiepersoon.

De Raad wijst er vooreerst op dat het niet is betwist dat het minderjarig kind van verzoeker wel degelijk een verblijfsrecht heeft en dit met name als familielid van een Unieburger, zijnde de Nederlandse moeder die ingeschreven is als economisch actieve burger.

Uit de hierboven geciteerde wetsbepalingen blijkt dat verzoeker om een recht op gezinshereniging met zijn minderjarig kind te kunnen laten gelden op grond van artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet het kind ten laste moet hebben, daadwerkelijk over het hoederecht moet beschikken en over voldoende bestaansmiddelen moet beschikken om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind te voorzien teneinde niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Hij moet eveneens over een ziektekostenverzekering beschikken die alle risico's in België dekt. Verder moet het minderjarig kind dat Unieburger is, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, over voldoende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat het tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en over een verzekering beschikken die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

Nergens leest de Raad in deze verwijzing naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, dat het minderjarig kind niet alleen moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering, maar eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen op die grond. De wet sluit niet uit dat het minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond.

Uit de voorbereidende werken blijkt dat het 5° punt onder artikel 40bis, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd om de *“les van het Hof van Justitie, die getrokken werd uit het arrest van 19 oktober 2004 betreffende de zaak Zu en Chen (C-200/02), in het Belgisch recht [te] bekrachtigen [...] In zijn Chen-arrest heeft het Hof van Justitie voor recht verklaard dat artikel 18 EG (nu artikel 21 VWEU) en de richtlijn 90/364 betreffende het verblijfsrecht aan de minderjarige onderdaan van een lidstaat die gedekt is door een passende ziektekostenverzekering en die ten laste komt van een ouder die zelf onderdaan is van een derde staat en wiens bestaansmiddelen toereikend zijn om te voorkomen dat genoemde minderjarige ten laste komt van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst, een recht om voor onbepaalde duur op het grondgebied van deze laatste staat te verblijven verlenen. In dat geval geven deze zelfde bepalingen de ouder die daadwerkelijk voor die onderdaan zorgt het recht met deze laatste in de lidstaat van ontvangst te verblijven. [...] In de praktijk werd de verblijfssituatie van deze ouder tot op heden vanuit de invalshoek van de artikelen 9 en 9bis van de wet geregeld, krachtens de discretionaire bevoegdheid waarover de administratieve overheid principieel beschikt. Voortaan zullen de vader of de moeder van een minderjarige burger die zich in een situatie zoals die in de zaak “Zu en Chen” bevindt, beroep kunnen doen op een recht van verblijf, op basis van artikel 40bis van de wet.”* (Wetsontwerp houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2013-2014, nr. 53 K3239/001, 16-17).

Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever ook hier duidelijk de voorwaarden van een passende ziektekostenverzekering, het ten laste zijn van het minderjarig kind, toereikende bestaansmiddelen en de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger vooropstelt en dat de ratio legis nadrukkelijk steunt op het feit dat de ouder en de minderjarige niet ten laste mogen komen van de overheidsfinanciën van de lidstaat van ontvangst.

Er blijkt niet dat de wetgever heeft vereist dat het minderjarige kind niet enkel moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen, maar dat het kind eveneens het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Er blijkt met andere woorden niet dat het kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geen verblijfsrecht mag hebben op een andere grond, zoals in casu, als het daarnaast evenzeer kan aantonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering. Bovendien is er niet de minste vereiste met betrekking tot de herkomst van deze bestaansmiddelen (voormeld arrest Zu en Chen, C-200/02, 30).

De Raad stelt vast dat verweerder in het geheel niet is ingegaan op al de door verzoeker voorgelegde stukken waarmee hij conform artikel 40bis, §§ 2, eerste lid 5° en 4 van de Vreemdelingenwet trachtte aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden om een verblijfsrecht te genieten. Verweerder heeft de motivering beperkt tot de stelling dat het minderjarig kind zelf het verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen om de gezinshereniging tussen verzoeker en zijn minderjarig kind te weigeren.

Zoals supra gesteld leest de Raad in de verwijzing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet naar het minderjarig kind zoals bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° van deze wet dat het minderjarig kind moet beschikken over voldoende bestaansmiddelen en moet gedekt zijn door een ziektekostenverzekering. Verweerder betwist dit niet. De wet noch de voorbereidende werken sluiten uit dat dit minderjarig kind reeds een verblijfsrecht heeft op een andere grond, zoals in casu.

Nu verweerder een vader van een minderjarig kind dat Unieburger is het verblijfsrecht voor meer dan drie maanden weigert, louter en alleen omdat het kind een verblijfsrecht moet aanvragen en verkrijgen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder te betwisten dat het verblijfsgerechtigde kind over voldoende bestaansmiddelen beschikt en gedekt is door een ziektekostenverzekering en zonder te betwisten dat verzoeker zoals vereist door artikel 40bis, §§ 2, eerste lid, 5° en 4 van de Vreemdelingenwet het kind ten laste heeft, daadwerkelijk het hoederecht heeft, over voldoende bestaansmiddelen en over een ziektekostenverzekering beschikt en conform de wil van de wetgever de daadwerkelijke zorg voor de minderjarige Unieburger heeft, heeft verweerder een voorwaarde toegevoegd aan de wet. Het gegeven dat de thans voorliggende situatie geen identieke situatie betreft als deze die voorlag bij het Hof van Justitie in de zaak Zhu en Chen doet aan het voorgaande en de thans voorliggende duidelijke wetsbepalingen geen afbreuk.

Een schending van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet rechtsgeldig werd genomen. Verweerder kan in casu verzoeker immers geen bevel om het grondgebied te verlaten geven zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of zijn aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd. Als gevolg van de nietigverklaring van de bestreden weigeringsbeslissing valt verzoeker ook terug op een situatie waarin hij tijdelijk opnieuw verblijfsgerechtigd is in België, in afwachting van een nieuwe beslissing van het bestuur inzake zijn aanvraag gezinshereniging, en deze situatie is onverenigbaar met het bestaan van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Er is aldus eveneens grond tot nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve vereenvoudiging van 18 maart 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS